

המישטרה עצרה את עורך הדין גיורא זילברשטיין (משמאל)

ונטלה ממנו טביעות אצבעות. הוא היה יותר מדי חרוץ.

מסוכן להיות

סניגור

כ אשר שמעו כי עורך הדין גיורא זילברשטיין נעצר ושחרר בערובה רק לאחר שנתן את טביעות אצבעותיו, קמה סערה בבית המישט. כבר מזמן טוענים עורכי הדין המייצגים עבריינים כי המישטרה מתנכלת להם ומנסה להפחידם. המיקרה של זילברשטיין אימת את כל חששותיהם. רק לפני חודש נעצר עורך הדין יורם שפטל, והמישטרה טענה כי גנב מפתחות של מרצדס. שהיו מוחזקים במישטרה כראיה במישטפטישור. גיורא זילברשטיין, עורך הדין צעיר, שפתח לא מכבר משרד ברמלה, היה המום ומושפל ממה שקרה. הוא סיפר את סיפורו ההעלום הזה.

טען בתוקף כי עשה הכל בעצמו, וכי איש מבני מישטפתחו לא עזר לו. האחיין, שהיה עצור זמן מה כי מישטרת כפריסכא, הכחיש כל מידע על הרצח. אולם עציר שישיב איתו בתא, עלי אנבריה מאום אל-פחם,

את העניין לפני חקירתו של אנבריה, נאבר את מומנט ההפתעה, החשוב כל-כך לגבי חקירת עדי-הביעה עיקרי. אני הייתי זה שחקר את אנבריה חקירה נגדית. שאלתי אותו על עבירותיו הקודמות, והוא הודה רק בשתיים שהתביעה הציגה. שאלתי אותו אם יש לו עוד עבירות, והוא הכחיש.

לאט לאט התחלתי להוציא ממנו כי הורשע בעבר, במשך עשרים השנים האחרונות, בעבירות שונות. הוא נלחץ והתפתל, אבל בסוף הודה בכמה עבירות, ביניהן גם בעבירה של מסירת ידעה כוזבת למישטרה. מסתבר כי בשנת 1975 הוא התלונן במישטרה שאדם מסוים מכפרו נתן לו הומרינפץ כדי להניחו למטרות חבלה. התברר כי היה זה שקר מוחלט, והוא נידון על כך לעונש.

כסניגור, הישגתי את מה שרציתי. עירערתי את אמונם של השופטים בעד זה, שהיה העד העיקרי נגד האחיין. אני חושב שכסניגור אחראי לא יכולתי לנהוג אחרת. לולא חקרת את העד כפי שחקרתי, לא הייתי ממלא את חובתי לנאשם, אותו אני מייצג.

ראיתי שכאשר חקרת את העד על העבירות הנוספות, התובעת היתה נדהמת. גם היא לא הבינה כיצד קרתה תקלה כזו במחשב המישטרה והיא הבטיחה לברר זאת. יחד עם זאת אמרה כי תפנה למישטרה כדי שתחקור כיצד הגיע לידני מידע על עבירות קודמות של אדם, כאשר אפילו התביעה לא הצליחה להשיג מידע זה.

זכות השתיקה

ב אחת הישיבות הבאות הבין אה התובעת רשימה חדשה של הרשעות קודמות, ואמרה כי חלה תקי

נאשם ברצח יחזקאל וקרוב רגינה בגלל סיכסוך כספי

ביקש לשוחח עם צוות החקירה של הרצח. הוא טען כי האחיין התוודה לפניו על תכנון הרצח ועל כך שעזר לבעל להשמיד את הגופה.

התובעת, שרה רות, הגישה כתב אישום המאשים את השניים ברצח לבקשת הסניגורים המציאה התובעת את רשימת העבירות הקודמות של אנבריה. ברשימה היו רק שתי עבירות. האחת משנת 1983 על תקיפה, והשניה משנת 1985 על החזקת נשק.

מכיוון שאנבריה היה עדי-הביעה עיקרי, התחלנו להתעניין בו. היה חשוב לנו לדעת עם מי יש לנו עסק. אם הוא באמת עברין קטן, שיש לו רק שתי הרשעות קודמות, כפי שהציגה את הפרקליטות, או יתכן מאוד שבי"ת המישטפטי יאמרו לו וירשע את הנאשם שלנו, או שמא הוא עברין כבר יותר, אדם בלתי-אמין, שעשה כאן עיסקה עם המישטרה.

הנאשם שלנו ביררו בבית-הסוהר ואמרו לנו שלאנבריה יש קופה של שרצים וכי הוא עברין מועד. בעיקבות המידע הזה ביררנו במקומות שונים והסתבר לנו, לתדהמתנו, כי לאנבריה יש לפחות עוד עשר עבירות קודמות, כי הוא יושב הרבה פעמים בבית-הסוהר, וכי כל הדיברים הללו לא הופיעו כלל בחומר שהגישה התביעה לבית-הדין מישטפטי.

ישבתי יחד עם עורך הדין כהן וחשבנו מה לעשות. היה סיכוי כי גם אם נבקש מהתביעה, או מבית-המשפט, לברר שוב את הרשעותיו הקודמות של אנבריה, הם יקבלו בדיוק את אותו מידע שפלט המחשב המישטפטי. מאידך, היה גם ברור, שאם נעלה

סיפור הפרקליט: אני עורך הדין, העוסק בעיקר במישטפים פליליים. לאחרונה אני מופיע במישטפטי-רצח, ביחד עם עורך הדין אלי כהן. אנחנו מייצגים את עורא יחזקאל, שוטר מישטרה-גבול, הנאשם ברצח אשתו רגינה, ואת אחיינו, יחזקאל יחזקאל, הנאשם כי שיתף פעולה ברצח זה.

יחזקאל ואשתו היו בהליכי-גירור שיון, אך המשיכו לגור יחד בביתם כי מגדיל. באפריל שנה בעברה התקיים דיון בעניינם בבית-המישטפטי המחוזי בתל-אביב, והשופט קבע כי על הבעל לשלם לאשתו מזונות בסכום של 250 שקל חדש לחודש.

על פי כתב-האישום, ישבה כל המישטפתה לידו בעניין והוחלט כי הבעל יהרוג את אשתו וישרוף את גופתה, ובני-מישטפתה יעוררו לו יומיים לאחר המישטפטי נעלמה רגינה מהבית. בעלה טען כי הוא כרחה ממנו, אולם כעבור יומיים נמצאה גופתה הרשופה במיזבלה בטול-כרם. בני-מישטפתה שני עצרו הכחישו כל קשר לרצח.

מומנט ההפתעה

כ עבור חודש נעצר הבעל ואו הודה כי אומנם היתה קטטה בינו ובין אשתו בגלל סיכסוך כספי. הוא נתן לה מכה קטנה והיא נפלה ארצה. לדבריו הלך לישון, וכאשר התעורר כעבור כמה שעות ראה כי אשתו עדיין מוטלת באותו המקום שבו נפלה. הוא הבין כי היא מתה, לקח את גופתה למיזבלה וניסה להשמידה. אולם הוא

רות התלו בשנת 1963, כאשר עוד היה נער, ונמשכו עד שנת 1980.

עוד בטרם הסתיים המישטפטי, ציל-צלו אליו מתחנת המישטרה ואמרו ש-אני מוזמן לחקירה. אמרו לי שהיה מישטפטי והתובעת התלוננה, והם רוצים לחקור אותי.

לפני שהלכתי למישטרה, פניתי יחד עם עורך הדין אלי כהן ללישכת עורכי-הדין, כדי לקבל הרכבה. עורך הדין אמרן פלומנבאום הסביר לנו כי עקב החסיון שבין לקוח ועורך הדין, אין אני חייב למסור כל מידע שנבע מהלקוח.

כאשר התייצבתי בתחנת המישטרה התברר לי, לתדהמתי, כי עומדים לחקור אותי במחלקת-פשיעים. חוקרת אמרה לי כי אני חשוד בעבירה, והיא הוריעה לי כי עדותי נגבית באזרה. שאלתי אותה מה סעיף-האישום נגדי, והיא לא ידעה. היא הלכה להתיעץ עם הממונים עליה, וכאשר חזרה אמרה לי כי אני חשוד בעבירה על סעיף 22 לחוק המירשם הפלילי ותקנות השבים משנת 1981. כאשר התחילה לשאול אותי שאלות, אמרתי לה שהתייעצתי עם האדם המוסמך בלישכת עורכי-הדין, וקיבלתי הנחיות כי מאחר שהדבר נכנס בגדר החסיון שבין עורך הדין והלקוח, אסור לי למסור כל מידע.

החוקרת התרגזה ואמרה לי שהיא רואה בכך נסיון מצדי להשתמש בזכות השתיקה ולא לענות לאשמה. היא יצאה שוב להתיעץ עם הממונים, וכאשר חזרה אמרה לי כי תשחרר אותי בערובה, אחרי שאמסור את טביעות האצבע שלי.

נדהמתי. פיתאום ראיתי שכחקירה פשוטה אני מסתבך, והעניין הופך חמור יותר ויותר. ביקשתי לדבר עם ראש מחלקת-החקירות, ואמרתי לו שאני חושב שהוא קיבל החלטה פזיזה, אבל הוא לא יותר.

עניין טביעות-האצבע נראה לי ממש חסרי-הסבך. לשם מה היתה המישטרה זקוקה לטביעות-האצבע שלי? הרי מעצם העובדה שאני עורך הדין אפשר ללמוד שאין לי הרשעות קודמות, שצריך להשוות עבורן טביעות-אצבע. גם ברור שכעורך הדין אני לא בורה, ואפשר למצוא אותי במישרי או בבית, ואין כל צורך בטביעות-אצבע שלי. כיום ניגשים אלי עורכי-הדין שונים ואומרים לי שהם היו נוהגים אחרת. אמרו לי שלא הייתי צריך להיכנע ולתת טביעות אצבע, שהייתי

צריך ללכת למעצר ולהסביר את כל העניין לשופט, כדי שיעשה מזה סקנר אל. אבל אף אחד מהיועצים הללו לא היה איתי שם בחדר-החקירות. חשכתי באותו רגע על המישר שלי, על הלוקחות שלי שמחכים ממעצר, בכוקר אני אשחרר אותם ממעצר, וחשכתי גם על המישטפתה שלי — יש לי אשה וארבעה ילדים, הכי קטן בן חודשיים — ואני לא גיבור. החלטתי לתת טביעות-אצבע.

לקחו אותי לחדר מיוחד, שם היה מיתקן לטביעות-אצבע. שמים את הידיים על מישטפ ספוגי שחור, וכל היד נצבעת בריו מיוחדת. אחר-כך צריך להטביע את הכף על גליון-גיור מיוחד, ואחר-כך גם להטביע כל אצבע בנפרד. זאת היתה הרגשה מאוד לא נעימה. כשגמרתי, נתנו לי חומר מיוחד לניקוי הידיים ושחררו אותי בערבות עצמית.

כל הזמן היתה לי הרגשה שמישהו עשה כאן טעות איומה. הרי בסופו של דבר אני ככל מילאתי את חובתי כסניגור, כאשר עזרתי להמציא לבית המישטפטי את הראיות הנכונות, שהי טביעה לא הצליחה להביא. הרי מה שניגילתי לבית-המישטפטי הוא מידע חשוב ביותר לעשיית הצדק, או מה פיתאום עוצרים אותי ולוקחים את טביעות-אצבעותיי?

עד כאן סיפורו של עורך הדין זילברשטיין.

סניגורו של זילברשטיין, עורך הדין אלי כהן, פנה במכתב נועם למישטרה, ליועץ המשפטי, לשרי המישטפים והמישטרה ולפרקליטת מחוז-המרכז, עורכת-הדין עדנה ארבל. הוא מבקש להשמיד את הגליון שעליו הוטבעו טביעות-אצבעותיו ואת עורך הדין זילברשטיין, והוא דורש תגמול על הנזק שהמישטרה.

המישטרה טרם ענתה למכתב, אך מחוגי הפרקליטות נאמר כי אומנם פנו למישטרה לחקור כיצד הגיעו ההרשימות הקודמות של העד לירי הסניגור רים, ואם לא היה כאן מקור מישטפטי שמסר חומר חסוי. אבל הם לא הינחו את המישטרה לעצור את עורך הדין או ליטול את טביעות-אצבעותיו.

עורכי-הדין רואים את העניין כרא-גה. כמעט לכל עורך הדין העוסק במישטפים פליליים יש לאחרונה סיפור אישי על התנכלות מצד המישטרה, וההרגשה היא כי הסניגורים במצוקה.

סניגור כהן

חמש-עשרה עבירות קודמות

לה במחשב, מכיוון שמיספר תעודת הזהות היה שגוי. ברשימה החדשה היו 15 עבירות קודמות של אנבריה. העביר